

Hjärtan och stenar

*Vi till ditt altarbord bär fram
som offergåva, o Guds Lamm,
vår glädje, våra nederlag,
oss själva, allt vad du oss gav (sv ps. 73).*

Kom att tänka på den psalmen efter dagens gudstjänst när jag tittade på altaret. I familjegudstjänsterna gör vi ofta så att den som vill får lägga en sten eller ett hjärta eller båda på altaret som en bön, en symbol. En sten för allt som tynger. Ett hjärta för allt vi gläds åt, det vi är tacksamma för.

Brukar titta upp över noterna vid pianot på alla som går fram. Stora och små. De som alltid går i kyrkan. De som sällan går i kyrkan. En strid ström av människor av alla slag.

En bild av Guds rike, av Guds hjärta. Människor på väg. Även om tron saknar ord. Stenar och hjärtan talar.

Kanske pratar vi ibland för mycket. Som om Gud skulle höra oss bättre.

Tittar på altaret och tänker att detta är böner som når till Guds hjärta.

Om det är fina välformulerade ord har alls inget med saken att

göra.

Hjärtats längtan har allt med saken att göra.

Jo, visst ska vi använda orden också. Jo, visst är det bra att kunna sätta ord på sin tro. Men kanske skadar det inte att då och då träna på hjärtats tysta bön.

Kanske öppnar sig nya djup vi inte visste fanns.

*Bortom skogen, bortom bergen,
upp mot aftonskyn det hörs
som ett stilla sus av vingar,
som av längtan uppåt förs.*

*Mästare! Jag ser dig komma
outsägligt rik och skön;
låt mig röra vid din mantel
med mitt hjärtas tysta bön.*

(Ur Aftonpsalm av Pälle Näver)

